

Алла Зубко

*Коріння
душі моєї*

Вінниця

ПрАТ «Вінницька обласна друкарня»

2021

УДК _____
3 _____

3 **Зубко А. В.**
 «Коріння душі моєї». Поезія / Зубко Алла. - Вінниця:
 ПрАТ «Вінницька обласна друкарня», 2021. - _____с.

ISBN 978-966-621-703-8

Анотація

УДК _____

З глибини

Навколо печі розвалилась хата...
А піч стоїть... Стара-стара... Мов світ...
В тій хаті колись жили мама й тато.
А піч стоїть... Давно... їй сотні літ...

Серед калюжі з глини і соломи
Поросла хмелем, кропивою й будяком
Стоїть самотня господиня дому...
Стоїть крізь час, величним маяком...

Повз неї пролітають покоління...
Нема вже хати... Пів села нема...
А в неї дуже глибоко коріння, –
Того й стоїть... Облізла і німа...

Під нею наплодилися цуценята
И розбіглися, як тільки підросли...
Мов діточки колись від мами й тата...
Нема й сліда... Лиш віти бугили...

Коли буває ніч надміру темна,
Коли ні місяця не видно а ні зір, –
Блукає там чиясь душа бездомна...
Зітхає тяжко і обходить двір...

Коли запалить люльку темнотою...
Коли нічну пташину сполохне...
То біля печі сяде сиротою
Так і сидить, поки зоря зійде...

Якби лиш піч уміла говорити...
Напевно б відпустила всі гріхи...
Дала б пораду, що тепер робити
Німій душі, й дозволила піти...

І знову тиша... І лише комахи
Ворушать лапками зелений мох...
І зрідка перегукуються птахи...
І піч стоїть... Щось думають удвох...

Тіні

А я стою і розглядаю тіні...
В пилу бруківка, розігріта полуднем...
Чудні примари в світла мерехтінні
Міняють обриси із кожним променем...

Мені б іти пора, чого стояти?
А я стою і дивлюсь на жука...
То так важливо – час від часу розглядати
Те, що створила не людська рука...

А тіні! Тіні! Наче діти бавляться!..
Я так люблю кожнісінький листок!..
То майже зникнуть, а то знову з'являться...
Лиш клаптик тіні... А, немов, життя ковток..

Не судить мого батька строго

Не судить мого батька строго,
Він не винен що світ змінився...
Що чомусь постаріли ноги,
А він все ще не находився...

Що життя і робота зігнули
Його сильну й могутню спину...
Не судить мого батька строго,
Бо для нього я все ще дитина...

Він не піде у ногу з часом,
Його час, – це окрема історія...
Я ще хочу побути разом,
Хоч у мене своя траєкторія...

Білим снігом засипана вулиця,
Тільки де-не-де дим із комина...
Моє серце додому тулиться...
Мої очі печуть від споминів...

Про те, як учили плавати
Його добрі й надійні руки...
Як учив мене шашки грати...
І як мовчки сприймав розлуки...

Не його вина, що долоня
Не така міцна, як раніше...
Тут я все ще кохана доня...
Тут живе щось найголовніше...

Ще багато зробити треба,
Ще відкриті усі дороги...
Посивіло над татом небо...
Не судить мого батька строго...

Сорочка

Душа людини, як сорочка біла,
Допоки біла, то береш її між люди.
А коли, з часом, вона трохи посіріла,
То краще хай сама собі побуде...

Коли на ній вже є від крові плями,-
На неї краще одягнуть кофтину...
Коли душа обшарпана роками –
Сховай її за радісну картину...

Сховай далеко, хай ніхто не бачить
Як зуби, часом, зціплює образа...
Сорочка біла все тобі пробачить,
У кожному серці є своя оаза...

Сорочку можна буде відбілити,
Але новою вона вже не стане...
Не забувайте добре руки мити ,
Перш ніж душі торкатися руками.

Не сенсація

За селом, у рові, край дороги,
Де пірій так радіє дощу,
Починалося літо з тривоги: –
мої рідні, я вас захищу...

Шепотіла, ховаючи тілом
Своїх змерзлих, малих цуценят..
А в самої аж спина тремтіла,
Коли дощ переходив у град...

Починалося літо гаряче,
На свободі росли малюки..
Отаке воно, щастя собаче, –
Вільним жить, не зігрітим ніким...

Вже моторів машин не боялись..
Добрі люди приносили хліб..
Омела кучерява сміялась,
Коли грався хвостатий той дріб...

Вже потроху зморилося літо
Й заховалось в поживклу траву..
Підросли в тої матері діти..
Їхню долю, важку й не нову

Роздивлялись з автобусів люди, Та не
треба це псам молодим..
І сенсації з цього не буде, –
Не цікавиться преса таким...

Та і, власне, чого дивуватися?
Просто трійко малих цуценят
У рові край дороги сховалися
Та й живуть... Тільки чорт тому рад...

Стали злими й холодними ночі,
Шелестів золотий падолист...
Ті собаки, так жити охочі,
Ждали що усміхнеться колись

І до них перемінлива доля...
Засніжило... Подули вітри
Із давно вже обридлого поля...
Був початок страшної пори...

Зима була важкою... Купи снігу,
Мороз, що пробирає до кісток
І вітер... Сильний вітер... Мерзла крига
Дорогу вкрила... Кожен в свій куток

Ховавсь як міг... Ніде ані людини...
І вдень і в ніч хурделиця мела...
Та час минав... Зима втрачала силу...
Й, хоч не хотіла, а облогу все ж зняла...

Зійшли сніги. Асфальт вже майже висох...
Вже майже люди подобрішали – весна...
Лиш серце вколе, наче гострим списом:
В рові живих нікого вже нема...

Прощення

Для того щоби визріла душа,
Для того щоб зміцнився дух в людині
Потрібен час. Потрібно щоб ножа
Навчилась гострого виймать зі спини..

Коли питання стане: так, чи ні?
Я стисну зуби, щоб відчути крові смак..
Не буде й крихти сумніву в мені
І відповідь буде одна – залізне «так»!

Волю краще скоєним картатись,
Не побоюся ні людей ні долі,
Ніж, кроку не ступивши, озиратись..
Ніж стати калачем, пісним, без солі...

Як завжди емоційна й заплутана
І думками стриножена – зпутана....
Як завжди то весела, то вражена,
То на когось сильно ображена...

Та ніколи – під знаком байдужості,
Не чекатиму вашого схвалення.
Непристойним бажанням свіжості
Проганятиму чад затуманення..

Про міцність духу більше не тривожусь,
Вже більше не лякає суета...
Спокійно підлості дивитись в очі могу,
Прощення, то достойна висота...

Шовковиця

Стара шовковице, ти згадуєш мене?
Хоч іноді, хоч раз на рік – весною?..
Ти зберігаєш все те потайне,
Що я колись ділилася з тобою?..

Тобі ще видно верби при воді?..
Як вони там?.., по трохи кличуть весну?..
Вони також уже не молоді..
У нас усіх не всі гілки воскресли...

Поглянь, там наша річка ще дримає?
Чи вже прокинулась й, розсунувши льоди,
Після зими лебідок сповідає
Й дає напитись талої води?..

Моя шовковице... прошу, не забувай
Усі мої дитячі таємниці..
Старому саду ще вітання передай,
І попроси, хай знов мені насниться...

Гортензія

Подаруйте мені гортензію
Неодмінно синього кольору,
Хай цвіте – пред'являє претензію...
Хай буде переповнена гонору..

Хай бджола підлетить, приголомшена,
Й, перш ніж сісти, – спитається дозволу,
А тоді, наче пані запрошена,
Щось бурчить – вимагаючи простору...

Хай птахи оминають з повагою
Мою квітку, – мій скарб подарований...
Мені серце втішатиме барвою
Синє листя, рососою гаптоване...

Гіацинтам не можна вірити,
А ромашка – ще та жартівниця...
А троянда – буде лицемірити...
А гортензії небо сниться...

А її пелюстки шовковії
Пригорнутись до рук так і тягнуться...
Подаруйте мені гортензію,
Хай у пам'яті квіти зостануться...

Рожева мальва марила селом

Рожева мальва марила селом...
Їй снився подорожник біля стежки...
Криниця снилась зі старим відром
Ї калина, гарно вбрана у сережки...

А зранку квітка відкривала очі
І бачила село напів пусте...
Звалився тин... Під ним старезні ночви
Вросли у землю... І спориш росте...

Сміялись на калині горобці
І сонце лоскотало їй пелюстки...
Блищить на них росинка-самоцвіт
Ї далекий спомин вишитої хустки...

І знову вечір... Знов сумні хати
Порожні очі у двори ховають...
А мальва все чекає дівчори...
Худоби з поля мальва все чекає...

І тільки вітер підіймає пил...
Фарбує золотистим захід сонця...
Вже скоро осінь... Вже немає сил...
Хай хоч одне засвітиться віконце...

Накрила ніч все чорним рушником...
Деь пес завив... І знову стало тихо...
Рожева мальва марила селом...
Пусті горища колисали лихо...

Минаєм ми

За що його любити, те село?..
За те, що вулиця завжди в болоті?..
За те, що вихідного й не було,
І день за днем миналося в роботі?..

За що любити довгі вечори,
Де горнеш сіно довгими граблями?..
Де вдосвіта вже доїш корови
І з сапою ідеш поміж рядками?..

А ти згадай як пахне свіжий хліб,
Як бабця тільки діставала з печі..
Яка хрустка скоринка й солі дріб,
Коли береш її із рук старечих..

Який на смак удосвіта туман,
З якого вудку в річці ледве видно...
Як добре бовтатись в воді ногам...
Згадай той беріг... Він неначе рідний...

Згадай, як пахло свіже молоко...
Як пара підіймалася з дійниці...
Як взимку візерунилось вікно...
Як тихо дзенькали у мами спиці...

Заплющи очі, й пригадай той звук,
Коли потріскували в грубці дрова...
І силу батька... Тих невтомних рук,
Як він ще був високим і здоровим...

Окраєць хліба, що «від зайчика» приніс,
Який він був на смак?.. Ти пам'ятаєш?..
Старенький тин вже хмелем переріс...
І все одразу навіть не згадаєш...

А ще була зима... І на льоду
Сміялася компанія весела...
Я знов по рідній вулиці іду...
Минає все... Минаєм ми... І села...

Я жива

А я жива. А я ще буду жити.
А я ще маю планів цілий віз.
Своєму духу я не дам зотліти,
Бо я жива. Такий собі каприз...

Так, я жива. Навколо мене діти,
І в них вогонь, як і в мені колись...
Малі й великі, щирі самоцвіти...
Їх душі ще не вміють берегтись...

З тих пір, як мене вигнали із раю,
минуло сто життів... я знов жива.
Живу. Не утікаю й не чекаю.
І кожен день : як не стріла, то – тятива..

Слова

Слова, які нам не даються просто,
Слова, в яких і радість , і печаль...
Слова, які немов приходять в гості,
Мов іншої реальності вуаль...

Беру їх в руки, і мені здається
Що вони теплі... теплі і м'які...
Котресь із них – кусається і б'ється,
А інше – лагідно горнеться до щоки...

Одні – самі лягають на папері,
А інші-тільки тягнуть плечі вниз...
Є там міцні, величні Гулівери,
А є пусті, як примха... як каприз...

Щодня приходять... а вірніш – щоночі...
Я вже не знаю кара це, чи дар...
Бо потім я дивлюся людям в очі,
І бачу як болючий їх тягар...

Як хтось під зверхністю совав самотність...
Хтось жартами, як покривалом, біль накрив..
А хтось образу видає за неповторність...
І кожен другий в суєті себе згубив...

Не вірю

Ти знаєш я, чомусь, тобі не вірю...
Ти, начебто, успішний і щасливий,
Та маєш погляд зраненого віра...
Сховались в ньому мрії полохливі...

Ні, я не хочу знати таємниці,
Що ти під лацканом від людства заховав.
У кожного свій журавель й своя синиця,
А ти ще зовсім роду не літав...

Що я для тебе?

Що я для тебе? Свято? Нагорода?
Чи лиш цвіркун, що вечір прикрашає?
Вино п'янить, та я п'ю чисту воду.
Краса не вічна, та й душа минає...

Хто я для тебе? Сповідь, чи причина?
Заглянь у очі, поки ще іскряться...
Скажи мені, чи я у тому винна,
Що у тобі тривоги колосяться?..

Де я для тебе? Поруч, чи десь глибше?
Скажи, чи маю право я хотіти
Того тепла, що у тобі ледь дише?
Моя душа не може не тремтіти...

Не бійтеся

Весна почалася із холоду...
Сірі хмари повільно волочаться...
Не бійтеся мріяти змолоду,
Бо пізніше вже не захочеться...

Не бійтеся в очі дивитися,
Поки серце живе й гаряче...
Ще буде про що помолитися,
І очі своє ще відплачуть...

Травичку, що майже прокинулась,
Засипає по трохи білим...
Якщо навесні не намріялись,
То пізніше не вистачить сили...

Вітер з поля – за комір холодом...
І підсніжник ще трохи вагається...
Не бійтеся мріяти змолоду,
Бо тепло не з весни починається...

Думки

Мої думки... Мої ви ластів'ята...
На ваших крилах в небо підіймусь,
Побачу світ – невмитий і патлатий...
Об його скелі з вами розіб'юсь...

А вам не спиться – дай погомоніти...
Немає спокою від вас ні вдень, ні вніч.
Я ж не тримаю-можете летіти!...
Та манить світло поминальних свіч...

Тих хто пішов – потрібно відпускати...
Чому ж ви так тріпочете крильми?..
Чому ж так хочете за плечі обійняти
Того, що вже немає між людьми?...

Мої думки... Ворони ви облізли...
Над вами небо – дихайте!.. Живіть!..
А ви чогось в минуле знов полізли...
Вас би вогнем від свічки запалить...

Моя осінь

Мені раптом приснилась осінь
І її прохолодна ніч...
Вона гладила мої коси,
Ми були з нею віч-на-віч...

Наче пристрасть моя потаємна...
Мов далеке відлуння душі...
Шепотіла мені щось приємне
І так щиро просила – лишись...

Наші пальці сплелись в єдине...
Наче вітром пройшлась по спині
Хто тебе, моя осінь, зупинить?..
Чом так рано наснилась мені?...

Я повітря дощу вдихала
Не рахуючи тих краплин...
Наче вічно її чекала,
Підганяючи часу плин...

Ти вже снилась мені раніше,
Ще життя, або два тому...
Я вже слухала твою тишу...
Ти торкала в мені струну...

Моя осінь, – моя насолода...
Я віддамся тобі навек...
І буде неважлива мода...
Але зараз не твій іще рік...

Але зараз я ще не готова
Одягати твої вінки...
Моя осінь, чекай мене знову...
Я прийду і вже на віки...

Переболить

І знову дощ... І знов дерева мокрі
Єднають воду неба і землі...
І знов думки не хочуть дати спокій...
Вони як люди – то великі, то малі...

Як рідко зустрічаються великі...
Для них і дощ не сум, а лиш вода...
Людей малих – мільйони... Всі безликі...
Для них у кожній крапельці – біда...

А дощ шумить... Чекаю знову тиші...
Зіпріле листя у траві лежить...
Вже скоро знову час палити вірші...
І все мине... І дощ переболить...

Квіткові заповіти

Я сьогодні малюю квіти...
Не для чогось, а так – для себе...
Може їм порадіють діти...
Може їм усміхнеться небо...

Я легенько пензлик намочу
В тиху радість, червоним розведену..
Пам'ятати цей колір хочу
Наче запахом каву мелену...

Просто квіти, для себе, коханої,
Щоб всміхалася кожна пелюстка,
Щоб втішала мене, коли стану я
Така давня, як мамина хустка...

Я сьогодні живу, як вмію...
Не для когось, а так – для себе...
Може з часом згадають діти...
Може в очі загляне небо...

Я легенько торкну рукою
Білий аркуш, мальований квітами...
Я піду, а вони зостануться
Намальованими заповітами...

Жити

Я хочу малювати колоски...
Зернятко до зерняточка... І поле...
Своїх стежок розплутати нитки
Що їх плетеш вузлами, моя доле...

Я хочу відчувати небо... І політ...
А не падіння, як бувало завше...
Свободу крил, а не тяжезний гніт
Пустих людей... І їх нутро пропаще...

Я хочу малювати ліс...
Сосну високу, що пряма, як слово...
Не знать образи і не мати сліз...
Вдягати усмішку, немов весна обнову...

А є лиш осінь... Є лиш очерет...
Дерева голі і обмерзлі віти...
Є люди... Просто люди... їх бенкет...
Для них не зрозуміле слово «Жити»...

Вони не знають того відчуття,
Як вітер теребить пір'їнку в крилах...
Вони не бачили... І їх пусте життя
Струхнявіє верба у своїх жилах...

Я кидаю у вогонь вірші

Я кидаю у вогонь вірші,
А він не може навіть зрозуміти
Навіщо палю голоси душі,
Чому під корінь ріжу серця квіти...

Зникає в полум'ї за словом слово...
Горять думки... Стихає серця крик...
Гортає сторінки і знову й знову
Вогонь... І все... І навіть попіл зник...

Розвіяв вітер попіл по долині
А в нім слова, думки і почуття...
Лишився тільки лиш мороз по спині...
Лишився тільки звук серцебиття...

Вірити

Нам так потрібно вірити у диво,
Інакше диво не повірить в нас.
Я – не найкраща, але й не фальшива...
І кожен день – це мій зірковий час.

Я все ще вільна від законів ваших,
Де кожен ворог всім і сам собі.
Ви просто люди, і я вас пробачу,
Як ви повірите тупій юрбі...

Ви просто люди, в кожного свій шлях,
Своя історія і бачення у світі...
Та все ж ви – люди, й в кожному свій страх
І свій тягар, з яким потрібно жити...

Потрібно вірити, і диво в нас повірить...
Я вас пробачу, й ви мені простіть
Що я жива... що все ще маю крила...
А ви не маєте свободи, щоб злетіть...

Я все спішу

Я все спішу... я знову маю бігти...
Минають люди, долі, імена...
Міста летять... дорослішають діти
Та зупиняться часу нема...

Я маю бачити на власні очі
Якого кольору зійде озимина,
Як пролісок під снігом жити хоче,
Яка в нічного вітру ширина...

Я маю чути що нового в лісі,
Чого лисиця вчить своїх малят,
Про що щебечуть горобці у стрісі,
Куди на зиму лебеді летять...

Я маю сніг відчути у долоні,
Дітей обійми серцем відчувать,
Узяти квітку з рук своє доні,
Синами щирість людям передать.

Роки минають, я все поспішаю
Своїм думкам подарувать слова..
Можливо час ще є, та я не знаю
Чи встигну жити, поки ще жива...

Натхнення

Гори в мені, моє натхнення!
Спали моє життя до тла!
Будь моїм сонцем ! будь знаменням
Сяй, щоб душа не затекла!..

Гори в мені, – я хочу жити!
Велика сила у мені...
Щоб я могла добро творити, –
Не дай пролежати на дні!..

Не дай душею зубожіти,
Не дай спуститися з небес, –
Я маю жити і горіти!...
Біжать мої стежки навхрест...

Стежки біжать, життя минає,
Та не даремно все було
Коли ти є і ти палаєш...
Не дай, щоб снігом замело...

Я не боюся заметілі, –
Я це вже бачила не раз...
Ще сила є в душі і тілі,
Ще не здолав безжальний час...

Я є вогонь!., я є бажання!..
Я – вітер, що над лісом дме!..
Гори в мені, моє страждання,
Бо я жива!., відчуй мене!..

Не дозволяйте вічній втомі
Згасити внутрішній вогонь!..
Не дозволяйте це нікому!
Вся суть життя – тепло долонь...

Живіть, поки іскряться очі!
Весни вдихайте кожну мить!
В мені вогонь. Я жити хочу!
Я згодна з ним до тла згоріть!..

Самотність

Що є самотність у душі людини?..
Чи це свобода, чи важкий тягар?..
Це щира усмішка й політ щоднини!..
і довга ніч... Пера і ночі дар...

А зранку знов на плечі ляжуть лати,
І меч ковзне у руку наче рідний..
Себе щоб в суєти відвоювати
Потрібен бій... Кривавий, але плідний...

І знову вечір...втома після бою..
Волосся злиплося й коліна аж тремтять..
Запишу заклинання у сувої,
Щоб мати сили й завтра відстоять...

Черевички

Таки кросівки черевичкам заздять.
Нехай за них багато грошей дали,
Та все ж у танці каблуком не вдарять
І я не чула, щоб їх з Косова чекали...

Чи ж вам колись траплялися кросівки,
В яких був гарно носик позолочений
І дорога, червона, гарна стрічка
А не шнурок простий в них заволочений?..

Чи може чули ви пісень красивих
Як хлопець здалеку ішов до дівки,
І не злякавшись ні дощу, ні зливи
У пазусі, як скарб, їй ніс кросівки?...

Кросівки є тепер у всіх і кожного.
Гуляють містом в них, і порають в городах..
А черевички – то лиш для доньки заможного
І дівчина у них ступала гордо...

І, повертаючись з далекої дороги,
В своє село, чи в місто, чи в слобідку, –
Віз черевички на кохані ноги
Хазяїн славний... А не сковорідку.

Дівчата зберігали десь у скрині,
Де рушники і великодні шати,
Щоб діставати у святковій днині
Й між усіма проходить – пропливати...

Про чоловіка, хай і непитущого,
Та все ж не добре в селі казали
Коли у нього, працьовитого і вірного,
Дружина й доньки черевик не мали..

Кросівкам все ж дізнатись не судилося
Як шкіру чоботар руками брав...
Заради них, що б там не говорилося, –
Ніхто ніколи чорта не сідлав!...

Людина

Кожен поет – це просто людина,
В якої так глибоко зранена спина...
В якої всміхається щиро обличчя,
А очі розказують грішне і вічне...

А серце тримає в собі сокровенне...
Проносить крізь світү події буденні...
У душу тримає зачинені двері,
І всі свої сльози – рядком на папері...

І ніч на уривки думки переділять,
Місця переставлять, людей – перевтілять...
Розкаже всю правду сухий очерет...
Згорить, як людина... Умре, як поет...

Моєму брату Володимиру

Стань скульптором. Зліпи себе із глини.
Відчуй себе творцем – ти можеш все!
Стисни долоні й, випрямивши спину,
Сміливо вітру підставляй лице!..

В тобі художник!! Намалюй свій вітер!!
Яскравим розфарбуй свою печаль...
І не журись що втому ніде діти,
Розбий свою скорботу, мов кришталь...

Твої думки, то птахи – відпусти!..
Нехай хоч трохи вільно політають...
Дай їм відчути велич висоти!
Нехай летять, а не сльозу ковтають...

Почуй себе! Зізнайся у гріхах
І відпусти усі, до найдрібніших...
Будь сильним, якщо, раптом, прийде страх...
Він любить лізти в душі найрідніші...

Люби себе! У себе ти один...
Ти бачив біль, то ж вартий і любові.
Хай не спартанець, та й не арлекін.
Усі ми, час від часу, випадкові...

Заглянь у серце, й відшукай там віру.
Десь там, на дні, вона лежить, забута...
Хай іноді душа болить надміру,
Та тільки ти вирішуєш ким бути.

Перо

Подаруйте мені перо...
Не тому, що купити жалю,
А тому що із нього добро
На папір потече, як олія...

Хай перо буде скромним і гарним,
Має власну коробку – домівку...
Нехай жодна краплина намарне
Не впаде з нього на долівку..

Подарунок, це щось особливе...
Означає що хтось зрозумів,
Що буває для мене важливим
Спів вечірній простих цвіркунів...

Цвіркуни, то такі бешкетники –
Безсоромно вголос співають...
І затяті, мов кулеметники
Тишу чергами розривають...

Сьогодні повернувся соловейко.
Сидів на гілці й кепкував з kota,
Який розлігся – бо йому тепленько
І не цікава та пташина суета...

Свистун сидів якраз навпроти хати...
Все щebetав, виспівував як міг,
А я не знала що йому сказати,
Немов дитина, що у збитках підстеріг...

Сидів, нахаба, й з мене насміхався,
Що мрія про політ, то вже добро...
Чекай-но, й не такий мені стрічався,
Здається я знайшла своє перо!..

Як же ж хочеться літа!

Як же ж хочеться літа!., і шовку!..
Легких суконь, вітрам на утіху!..
Замінити глевку обстановку
Шумним лементом щирого сміху!..

Як же ж хочеться літа!., і сонця!..
Щоб хоч трохи зігрілися руки...
Щоб цвіркун не стихав у долоньці...
Й перечитувать знов стародруки...

Як же ж хочеться літа... І кави...
Як туман підглядає у книгу...
Як пташина виводить октави...
І душа так чекає відлигу...

Пам'ятайте

Пам'ятайте мене сміливою, –
Як уголос думки говорила ...
Може завтра пролиюсь я зливою,
І проснусь не така смілива...

Пам'ятайте мене красивою,
Як тримала в долоні колосся...
Може завтра весна скінчиться,
Й посивіє на скронях волосся...

Пам'ятайте мене щасливою,
Як світилися в радості очі...
Може завтра прийде байдужість,
І холодними стануть ночі...

Пам'ятайте мене, хоч трошечки,
Легким запахом білих тюльпанів...
Не залишу ні сліду, ні позначки,
Коли раптом мене не стане...

Гітара

Мов скам'яніла мрія –
Розстроєна гітара,
На вигляд ще жива,
Та пісня вже не та...
Вогонь торкнеться струн,
Із шепітом мольфара...
Його слова дійдуть
Морозом до хребта...

Де прихистку знайти?
В собі, чи поза світом?...
Долоні де зігріти,
Коли нема вогню?
Хто є сьогодні ти?
Для чого хочеш жити?..
Чи зможуть босі ноги
Подужати стерню?..

Розсипле іскри в ніч,
Запахне полином
Пучок трави сухої,
Закинутий в вогонь,
Як звично світ сіріє,
Як сіре полотно
На сірі очі ляже
З обпечених долонь...

Залізним амулетом
На шкіру прохолода...
І шепіт в тишині
Опустить серце вниз...
Де є краса душі,
Там не важлива врода.
Хай пам'ять не залишить
Пропущених реприз...

Розстроєну гітару
Не поспішай палити,
В ній є іще акорди,
Душа ще ледь жива...
Не довіряй мольфару,
Тобі ще треба жити,
Лиш шепоту нічного
Не забувай слова...

Поетам села Сальник

Є люди великі й малі.
Я сьогодні вклонюся великим .
Я вклонюся їм аж до землі,
Хоча більшість із них є безликі...

Я хочу усіх вас почути,
Я маю на те причину...
Якщо на душі накіпіло, –
Віддайте мені половину...

Якщо гнів розриває груди,
Якщо спину згинає втома, –
Ви лишіть їх мені на папері,
І спокій несіть додому.

Якщо щастя у вас велике,
Як від радості серце мліє, –
Подаруйте мені шматочок,
І я щиро за вас порадію...

Якщо ви ще здатні відчути
У собі слова, як ножі, –
Я хочу усіх вас почути,
Бо із вами ми не чужі!..

Хай би вже зацвів отой бузок

Хай би вже зацвів отой бузок...
Щоб вже вдихнути того аромату...
Щоб стало трохи легше від думок
Щоб знов душі хотілося літати...

Хай би вже почало гріти сонце...
Щоб люди, обігрівшись, подобрішали...
Може схаменеться трохи соціум,
Бо все людство етикетками обвішане...

Хай би трохи квіти проростали,
Бо кропива піднялася вже на славу...
Може все ж позлазять з п'єдесталів,
На які самих себе поставили...

Хай би вже птахи поприлітали...
Може трохи душі порозкутують,
Щоб почути спів... Позаростали
Павутинням.. Тай живуть і не пострушують..

Хай би вже хоч трохи... Трохи неба...
Тільки синього, а не клаптями сивими...
Людам треба сонця... Літа треба...
Може душі їхні стануть все ж красивими.

Мавка

Іде в нічному лісі,
Рукою трави гладить ...
Зеленкуваті коси
Розчісують гілки...
Смарагдом шкіра сяє,
Спини красивий вигин...
Із папороті сукня,
Барвінку пелюстки ...

В очах немов дві зірки
Виблискують червоним...
Веснянки зеленаві...
Нігті кам'яні...
Співає тиху пісню,
Слова прості, неначе,
Та серце завмирає
Як чуєш вдалині...

Вуста, мов крапля крові,
Прагнуть поцілунків...
Козак, що заблукав тут –
Приречений навік...
Зелена наречена
Не прагне подарунків,
Візьме лише росинку
З заплющених повік...

Не шелесне пташина,
Цвіркун не озоветься
Поки співає пісню

Мавка лісова...
Коханого все кличе,
До себе все чекає...
Пройде крізь дикі хащі
Хто лиш почув слова...

І кожен хто приходить,
Хто гляне в очі-зорі,
Не зможе залишити
Криваві ті уста...
На ній вини немає, –
то спрага чоловіча
Заводить в темні хащі,
Де папороть густа...

Між соснами струнками,
Де килимок із моху,
Лежить дівча чорняве,
Розплетена коса...
Воно ридало вголос,
Тоді заснуло трохи,
Крізь сон плече здригалось
Намисто колиса...

– Проснись, людська дитино,
Заговорила мавка –
Чого ночуєш в лісі?
Додому ще не час?
Чи може ти не знаєш
Чиї тут володіння,
І дикі звірі ходять
По лісі повсякчас?...

Закліпала очима,
– я в лісі залишуся,
Немає мені місця
В селі поміж людьми...
Я краще тут загину,
Ніж повернусь додому, –
Не дам себе топтати
Брудними чобітьми...

Як матінки не стало –
Одна я залишилась,
Хатину відібрали
Родичі близькі...
Жила у коридорі,
Як наймичка погана,
Коли вночі відчула
Руки їх слизькі...

Гукала допомогу,
Кричала що є сили, –
Ніхто не відгукнувся...
Ніхто не врятував...
Порвали душу в шмаття...
Під ранок відпустили...
Туди не повернуся....
Загину серед трав...

Не плач, людська дитино,
Візьми мою долоню,
Підем разом по лісі ...
Я знаю біль твою...
Колись, в людському тілі,

Я теж пізнала зраду...
Природа зцілить душу, –
Ти станеш мавкою...

Приходитимуть люди
І ти їм заспіваєш,
Твій голос зачарує,
Ти відбереш життя...
І так довічно буде:
Прийдуть по твоє тіло,
Своє натомість втратять,
Поринуть в небуття..

Ти знала досить болю, –
Твій голос буде чистим...
Твоєї втрати сила
Надасть тобі красу...
Ти не захочеш шатів, –
Лиш папороті листя...
З усіх скарбів на світі
Захочеш лиш росу...

Іде в нічному лісі,
Рукою трави гладить ...
Зеленкуваті коси
Розчісують гілки...
Смарагдом шкіра сяє,
Спини красивий вигин...
Із папороті сукня,
Барвінку пелюстки ...

Не здібнішати б в суєті оцій

Не здібнішати б в суєті оцій,
Не заплакати б під дощем...
Я кажу собі: попри вітер – стій
Посміхайся, хоч в серці щем...

Не почати б жалітися, часом,
Що погано все і не так...
Я кажу: ти не скиснеш квасом, –
Там у генах сидить козак...

Не злякатися б, коли ніч гримить,
Коли небо блищить вогнем...
Я кажу собі: ти ще маєш жить,
А інакше ми всі поснем...

Трохи фаршу

Трохи фаршу із правди і фальшу,
Трохи солі від висохлих сліз,
Борошна – щоб і вашим і нашим
І жовток, замість сонця, в заміс...

Так печеться сучасна людина.
Десь виходить пухкий коровай,
А десь чорна, суха маторжина, –
Хоч сокиру бери та й рубай..

Шкіра

Я маю наростити грубшу шкіру
Щоб стало легше жити в цьому світі,
Слова чужі щоб перестали бити діри,
В моєму серці, хмелем оповітим...

Тоді не буде так втішати сонце,
Не будуть квіти так беззахисно красиві,
Байдужості легеньке волоконце
Затягне небо, як в сумному сніві...

Тоді я зможу брати бите скло
І з нього, як з крижинок ,викладати
Картинки того, що ніколи не було
І людям замість правди продавати...

Тоді я зможу взяти гостре лезо
Й на камені нашкрябати ім'я...
Чуже ім'я, із не моїх поезій,
Бо то вже буде інший хтось, – не я...

Свобода

Бути вільним завжди трохи страшно
В країні цих непроханих порад.
А дощ іде... А дощ уже вчорашній...
А дощ потрохи переходить в град...

Нам не збагнути парадоксів долі,
Не повернути тих, що відійшли...
Та ще під силу мати трошки волі,
Погодившись на порцію хули...

Моя свобода трохи божевільна,
В ній трохи страху, болю і вогню...
П'янка і сильна... Завжди не стабільна...
Та я її ні крихти не зроню...

А завтра – літо

А завтра – літо... Комарі і спека...
І на городі невмирущі бур'яни...
Сьогодні ж на ріллі стоїть лелека,
І проводить десь за обрій тінь зими...

Сьогодні ще повітря прохолодне,
І абрикоси ризикнули розцвісти...
На повний день весна іще не згодна,
Їй хоч би іній зранку обтрясти...

А завтра вже бузок пухнастим цвітом
Напне повітря так, що аж бринить...
Та то лиш завтра... А сьогодні вітер
У груди дме, що аж душа болить...

Ще зовсім трошки, – день і зо дві ночі,
Ще грона бузини бруньками сплять...
До сонця ще не звикли сонні очі,
Й берези зачаровані стоять...

Навчіть мене читати між рядками

Навчіть мене читати між рядками,
Почути недосказані слова...
Я хочу бути поруч... Бути з вами...
Та ваша мова ще мені нова...

Мій шлях, можливо, вам не зрозумілий...
Та все ж я не розкочу рукава.
Мої слова місцями зачерствілі,
Та лише з ними знаю що жива...

Ще так багато маю написати,
Лише б не загубитись у юрбі...
Слова, то крила – як без них літати?
А без крил я не потрібна і собі...

Піти б до лісу

Піти б до лісу, сосен поспитати
Чому весна вночі така холодна...
Вони ж, напевне, знають, – як не знати?.,
Їх таємницю не розкаже жодна...

Ті сосни горді і, чомусь, пихаті...
Мовчать собі... Бо люди їм не рівня...
Лиш між собою люблять розмовляти,
Аж поки не почують голос півня...

І кожна з них то є старий мудрець,
І філософію думок хитає вітер...
Їх, часом, підслуховує чебрець,
Убравшись у роси ранковий бісер...

Ті сосни там давно... Ще пам'ятають
Як люди вміли будувати з глини...
Тепер вони камінням обростають
І пластик поміж ним, як павутина...

Тому вони й пишаються собою,
Бо вже такі як є – і крізь віки...
А ми собі не маєм супокою, –
Нам треба бігти, дістають зірки...

Нам треба бігти, будувати, битись...
А сосни дивляться на нас із висоти...
Нам важко в суєті не загубитись...
А в кронах вітер... І сова летить...

Я хочу більше змісту, більше шалу...

Я хочу більше змісту, більше шалу...
Я хочу рук, очей і щирих слів...
Не може серце битися помалу...
В пустелі не купують кораблів...

Нехай не буде феєрверків блиску,
Нехай не буде світла від зірок...
Та я не викреслю вогонь зі списку,
Не відступлю від нього ні на крок...

Я маю диво – я Людей зустріла...
Вони такі чудні: у них вогонь,
А руки все тримають біля тіла...
Бояться обпекти своїх долонь...

А той вогонь так манить своїм сяйвом,
Так просить його випустити в світ...
Нехай горить. Він вже не буде зайвим.
Я мушу запалить той динаміт...

Художникам

Дозвольте вам признатися в симпатії...
Ви є майстри, ви маєте запал...
Коли у душу лізе стрес, апатія, –
То пензля позивний прийшов сигнал...
То значить час прийшов розвести фарби,
Й вмочити пензлик в радості відтінки...
У когось вийдуть птахи, в когось – верби,
У когось невагомості пір'їнки...
Але завжди то барви, то емоції...
То відчуття, що пензлик має сенс..
То найдорожчих страв цікаві спеції...
То є художник, а не просто екстрасенс ...
Дозвольте виявити трошечки поваги,
Хоча її знецінено наразі...
Вмочіть, для мене, пензлик у відвагу,
Малюйте щирість, в найсильнішій фазі!...
Малюйте все, що дивиться у душу,
Малюйте біль, якщо болить тепер...
І я чомусь сказати просто мушу: –
Малюй тепер. Аж поки ще не вмер.

Я не буду такою, як всі.

Я не буду такою, як всі.
От не буду, і хоть ти трісни...
Я на рану насиплю сіль,
Мені в світі твоєму тісно...

Не така як всі, – бо не вмію.
Та і, знаєш, не хочу вміти.
Ліпше я у ві сні зомлію,
Ніж в чеканні життя згоріти...

Тут у кожного є свій хрест
І так само своя реальність.
Я не лізтиму на Єверест,
Й не скидатиму відповідальність...

Я не можу тебе врятувати,
Та й вже, певно, не дуже прагну...
Я не буду долі чекати
Й не полию рослину спраглу...

Я не вірю тобі... Не вірю...
Мені легше іншою бути,
Ніж шукати друга у звіру...
Мені краще себе забути...

Жаба

Чи ви вслухались, як співає жаба?
Не жайворонок, звісно, і не соловей...
Вона для когось лиш страшна незграба,
Та жаба й не просилась до людей.

Вона ж співає від душі, натхненно,
Виводить, не жаліючи горлянки...
Про що ж вона співає там, щоденно?...
Чи то є лірика, а чи якісь веснянки?..

Чи про туман, понад вечірнім озером,
А чи про трави, що шумлять вночі?...
Її харизма і амбіцій розміри,
Дають натхнення не чекати слухачів.

Така як є. Співає те, що знає.
Не потребує софітів світла.
Без нот і без октав, – а все ж співає,
У неї й без музик душа розквітла...

І все ж то жаба і її не люблять...
І пісню її кваканням зовуть...
Вона й не жде що її раптом приголублять,
Їй хоч би свій концерт нічний іще відбутись...

Думки у палаті

Так хочеться віночків із кульбаби
І щоб долоні жовті від пилку...
Але наразі маю білі фарби,
Такі усім траплялись на віку...

Вдихнути б трохи , як цвіте черешня...
Удвох із яблунею – наречені за вікном...
Лежу, немов медуза, нетутешня,
Й сумую трохи за отим вінком...

У ліжку тепло, затишно й м'якенько,
А за вікном холодний вітер цвіт п'янить...
Набрати б пелюсток собі у жменьку
Й подарувати вітру... Хай летить...

Закривайте від місяця штори

Закривайте від місяця штори,
Хай не бачить він вашого сну.
Бо крім нього у зоряне море
Ще хтось інший сьогодні пірнув...

Хтось такий, наче давня загадка,
Таємниця, що вітер шепоче...
Очі світяться, наче лампадка...
Довгі локони, кольору ночі...

Тіло наче спокуса у плоті,
Чорним шовком прозорим овіяна...
Гострі нігті, немов в позолоті...
Спина місяцем тонко посріблена...

Не співає – на вушко шепоче,
Тільки вслухайся – вже не відступишся...
Спокушає і кличе, і хоче...
Той вогонь не для смертних – обвуглишся...

Тільки спробуй спинити увагу,
Й роздивитися тінь біля вікон...
Вона матиме вже перевагу...
Вона сили візьме з твоїм криком...

Вона бачила щастя і горе...
Вона чула і сміх, і молитву...
Закривайте від місяця штори,
Бо її ще попереду битва...

Ти не зможеш вже погляд відвести,
На вустах її погляд спинивши...
Над усе ти захочеш їх пестити,
Навіть серце своє зупинивши...

Ти себе віддаси її ночі...
Радо їй подаруєш життя...
Манять тими лампадками очі...
Не захочеш і сам вороття...

Ти не перший і ти не останній
Що віддав себе у покорі...
Та дрімають ще півні ранні...
То ж закрийте від місяця штори...

Я вас прощаю

Я вас прощаю. Мені навіть смішно
Що ви собі надумали проблеми...
Святих немає. Всі ми трохи грішні,
Та я не буду вам писати поеми...

Така як є. Погана – то для себе.
А ви і далі ідолів плекайте..
Мені дано творити власне небо,
А ви собі на напівзігнутих літайте..

Лишіть собі свій осуд, свою зверхність,
Я не візьму – то тільки ваша ноша.
У правді – сила. В силі – безкінечність...
А ваше щастя – суєти пороша...

Час

Ми все чекаємо що прийде час,
А він не прийде – він лише відходить...
І тіні тих, що будуть після нас
Щоночі місяць у воді розводять...

Вже чорнобривцям у саду не стало місця.
Не має часу вишивати рушники...
На давніх фото вицвітають лица...
Сивіють, пролітаючи, роки...

Так мало часу мріяти і жити...
Так мало місця, щоб у стіни не врости...
Багато бруду на серцях... Вже не відмити.
Вогню багато, щоб палить мости..

Я заплету колосся у волосся

Я заплету колосся у волосся,
Намочу руки у густий туман...
Хай босі ноги по коліна в росах,
У грудях – літо, мій надійний талісман...

Бузку не терпиться... Він вже ось-ось розквітне..
Кульбаба не чекала – розлилась...
І ліс по особливому привітний...
І річка – наче неба напилась...

Доля

В голові чути тихий стук...
Стукіт серця Ні... Тільки крапель...
Крізь туман вигляд сколених рук...
Білі тіні у білих халатах...

По одненькій краплині...По крихточці
Поверталосся в груди життя...
По незримих слідах, мов по ниточці
Поверталась душа з небуття...

Пригадалося що за відділення...
І чому взагалі нема сили...
Як нестало надії на зцілення
І сестра сповідатись просила...

За віконцем весна, аж напружилась,
Дні тягнулися, йти не хотіли,
Коли тіло боліло... Марудилось..
І волосся давно облетіло...

Літо співом пташиним старалося
Привернути увагу, хоч трохи...
А вона до стіни відверталася,
Все чекаючи рідні кроки....

Але їх не буде – так сталося...
Він більше не прийде – схоже
Якось раптом само відкохалося...
Хай хоча б собі допоможе...

Зневірена, зруйнована, розбита,
Забута і загублена в п'їтїмї...
Холодним ранїшнїм туманом вкрита
Ступала мїж будинки кам'яні...

Вона вже не людина – тїнь людини...
У неї вже не очї – чорні дїри...
Вже не душа у грудях – самотина...
Навколо – темна аура зневіри...

Страшна хвороба надкусила тїло...
Болюча зрада серце надщербила...
Хода тверда, немов нїчого ї не болїло...
Спокїйний погляд, мов нїколи ї не любила...

А лїто збайдужїло, зашкарубло...
Вже не смїялось, не цвіло, а лиш минало...
Якось взяло, раптово, і забуло
Що крїм тепла, ще ї радїсть дарувало...

Прийшла до рїчки онїмілої, як лїто...
Дивилась довго в омертвїлу глибину...
Вже як живеш, – то якось треба жити,
А слїз не було... Тїльки присмак полину.

А люди їдуть... Минають як вагони...
Вже ї осїнь пїдступає до дверей...
І в кожного свїй Бог, свїї ікони,
Але, чомусь, не хочеться людей...

Не хочеться нікого... Тільки осінь...
І мокре листя черевиками добити...
По трошки зовсім, відростали коси...
А серце розучилося любити...

І, раптом, скрип коліс розрізав тишу...
Там кошенятко, під машиною, лежало ..
Вона прошепотіла «– не залишу...»
І поки їхали в таксі – не відпускала...

Десь глибоко у грудях тріснув камінь
І з того місця кров гаряча потекла,
Брудний пухнастик витягнув з туману
Людину, що не вмерла й не жила...

Зима по трохи заглядала в місто:
То вікна підморозить, то людей...
Життя наповнилось життям...
І, трохи, змістом...
І вікна попросили орхідей...

Диваки

Диваки прикрашають світ...
А, може, й не прикрашають...
Але сірий, масний наліт
Із людей все ж пообтрясають...

Диваки, на те й диваки,
Щоб такими, як всі, не бути...
Можна їм не подати руки,
Але точно не можна забути...

Подорожні не розуміють
Як то можна, – собі посміхатись...
То глузують з них... То жаліють...
То вирішують не наближатися...

Та насправді, якщо придивитися,
То все зовсім – зовсім не так:
Кожен може в собі віродитися...
Кожен сам по собі – дивак.

Лісова драма

Мов по команді «струнко», стали сосни..
Мовчать... Навіть росу не допили..
Зозуля вже відрахувала часу досить,
Наступні цифри вже під звук бензопили..

Малина заступитися хотіла,
Сплелася в хащі, повернула колючки..
Сосна боялась... Кожна голочка тремтіла..
Ридали під корінням їжачки..

Колеса боляче грибниці розривали..
Під тріск страшний ламалося гілля..
Від жаху навіть птахи не співали..
Вже сліз не мала плакати земля..

Земля лисіє... Ми – немов пухлина..
Ми всі готові тільки споживати..
Лишень не відала про те малина, –
Сосну – сестрицю стала захищати..

Сімейство їжаків не здогадалось
Що шансів вберегти сосну – нема..
Її все заспокоїти старалось,
Коріння лапками своїми обійма..

У лісі горе... Там своїх втрачають..
Сьогодні знову там когось убито..
Кущі малини бензопил не зупиняють..
Голодне людство не буває ситим..

Хай буде дощ

Нехай минуле, все таки, минає...
Хай дощ пройде і хмарам стане легше...
Душа поволі суетою обростає
Неначе пліснявою... і уже не вперше...

Абсурд розрісся... Зміст щоразу менший
Щоразу менше віри у очак...
Хай буде дощ... Хай він мені не збреше..
Хай змиє трохи попіл на плечах...

Епоха втоми і роздратування...
Відсутність сенсу... Лиш експерименти...
Потік всього... Все без обґрунтування...
З екранів вилітають екскрименти..

Хай буде дощ... Хай хмари посвітлюють...
Лиш треба пересидіти грозу
Й проснуться сплячі... і сліпі прозріють..
Буде багно... Та я переповзу.

*Так хочеться писати про любов,
А пишеться, чомусь, лише про людство.
Як суєта йому життя шматує знов,
Тому у душах прохолодно й пусто.*

Пустоцвіт

Моя поезія не надто поетична.
Немає в ній прекрасних, ніжних слів...
Я напишу про грішне і про вічне,
Про те, що вголос ти сказати не смів...

Я розкладу свої слова рядками...
Пишу як вмію – ніч уся моя...
Мій друг пішов у небо на Майдані...
А ти лишився вдома... Бо сім'я...

Я битиму тебе всю ніч словами!!!
Тобі ж нема різниці хто і як...
Мій друг пішов у небо на Майдані,
А ти лишився вдома... Бо слабак...

Ти цього літа був у Амстердамі,
Ти Грецію відвідав, – чом би й ні?...
Мій друг пішов у небо на майдані,
А ти лишився вдома... Бо німий...

Моя історія проста і не дотепна...
Моя історія – це казка про людей...
Я бачила кому пекла нестерпно
Несправедливість... Зради апогей...

Ти з часом перестанеш пам'ятати
Той день в історії, коли змінився світ,
Бо ти й не знав... тобі чужа ця дата...
Є громадяни, а є просто пустоцвіт...

Твоя історія безглузда і банальна, –
В ній телевізор, холодильник і кредит...
В моїй крім всього ще свічка поминальна...
Не я виносила такий вердикт...

Мої вірші не надто милозвучні...
Я ними б різала, але нема ножа...
Лунає «кача»... б'ють поклони штучні...
Мій друг пішов... а ти лишився... жаль...

Залиште ж хоч трошки віри!

Залиште ж хоч трошки віри!
Ну що ж ви усі, як звірі?
Чому ж вам так до вподоби
На кожному ставить проби?..
У кожного в лобі зірка,
А в грудях чорніє дірка...
Світ безжальності і скандальності,
І ні трохи відповідальності...
Ви самі вже давно спустошені
І приходите не запрошені...
Розсобачені й передбачені...
І на пил суєти потрачені...

Розгойдалось людське сумління

Розгойдалось людське сумління
І не знає куди притулитися...
Людам хочеться бути вільними
І не хочеться зовсім вчитися...

Чи обурені, чи обдурені,
Свої маски бояться скинути...
Напоказ усі причепурені
Дозволяють країні гинути...

У каштанів затерпло коріння
Під асвальт зашкарублий заховане...
Розгойдалось людське сумління...
Батьківщино моя, зачарована,

Чи тобі було шлях перелито,
Що так важко дається дорога?...
Всі штовхаються до корита...
Україно моя, босонога,

Твоїм дітям гірко у наймах...
Долі кращої- зачекалися...
Чи буває Господь в твоїх храмах,
А чи доля від нас відцуралася?..

Стало мало між людьми людей

Стало мало між людьми людей...
Українців стало мало в Україні...
Замінили віру на ідеї...
Рідний дім змінили на чужину..

Де була повага – стало пусто,
Де було добро – глузливий сміх,
Де була ріка – засохле русло.
Україна – мати не для всіх...

Не жди весни... не жди, не треба...
Коли зима ще грає бал..
Коли вже димом пахне небо,
Коли вже зламаний штурвал...

Історія іще напише
Про зради й гідності бенкет...
Про те, що сталося найгірше...
Реальності новий макет...

Ще віншуватимуть героїв,
Іще палитимуть свічки...
Ще будуть думать хто накоїв
Такого лиха на віки...

Небесна сотня – просто люди...
Вони були – тепер нема...
Не жди весни – її не буде.
Змінила світ страшна зима...

Хронічна втома

Усіх усе дістало – що поробиш...
Усі втомилися від всього – в тому й суть.
І поки ти тут сопельки розводиш, –
Твій спокій інші люди бережуть.

Хтось інший замість тебе б'є у дзвони
У тебе все погано – як завжди...
Життя постійно ставить перепони...
Ти ледве вижив від поразок череди...

Хронічна втома доїдає покоління...
Злиденність душ пішла поміж людьми...
І кожен третій носить в пазусі каміння...
І кожен другий вже втомився від війни...

А хтось сьогодні вмер... А ти лишився
Жалітися як тяжко тобі жить...
Він теж іще на світ не надивився...
Та хтось за тебе мусив це зробити...

Живи й жалійся далі... Що поробиш...
Хтось має бути в світі заслабкий...
І хтось без тебе націю відродить,
Бо, слава Богу, є ще козаки.

Образа

Я вирву свою совість із грудей
І викину її в нічне багаття...
Нехай горить... Нехай у дим піде...
Нехай піде від мене це прокляття..

Нехай я зможу злом за зло платити,
Нехай не віритиму в щирість і добро...
О, люди! Як ви можете так жити?!..
Нічого доброго немов би й не було...

Невже вас мати до грудей не приклдала?..
Невже вас батько не торкався за плече?..
Невже вам хліб земля не дарувала,
Що вам її образа не пече?..

Чого ж ви злодіїв пускаєте до хати?..
Навіщо їх ви садите за стіл,
Як ваші діти йдуть наймитувати
І зсохся з голоду останній віл?..

Нема різниці вам якою говорити?
І як земля вам ноги не пече?!..
Земля, в яку велика кров пролита...
Яка ж по ваших жилах кров тече?..

На цій землі від голоду вмирили...
Її підземні води повні сліз...
А вам все смішки... Вам все мало й мало...
А гість у ваше ліжко вже поліз...

Що ж наробили ви... Спросоння, чи спохмілля...
Де бачили ви мир?.. В чіїх очах?..
Як закричить згвалтована дитина
То буде пізно... Гість вже втратив страх...

Невже вам, люди, пам'ять відібрало?
Забули всіх, що вмерли у ярмі?..
Вам без різниці... Вам все мало й мало...
Отак і вмерете ви – обдурені й німі...

Безвихідь

Від чого безвихідь твердне?
Чого страшно так стало жити?
Від підлих людей – аж верне
І майбутнє – як пес підбитий

Наче й добрий, і вміру ситий,
Але не побіжить красиво...
І нашийником заповітий...
І на скронях у нього сиво...

В Україні зникає віра...
З України тікають люди...
В них вже можна впізнати звіра...
Скам'яніла безвихідь всюди...

Хто ви?

Хто ви? Герої? Тирани?
Чому сидите на дивані?
Кому ви малюєте межі?
Ваші подвиги тільки в мережі!

Хто ви? Провидці? Оракули?
Ви ж кусаетесь наче тарантули...
Ви усе і про всіх добре знаєте,
Та нікому добра не бажаєте...

Все те, чим ви пишались над усе,
Всі ці слова, всі надгучні промови...
Це вже нікому щастя не несе...
Ви вже самі давно забули хто ви...

Чи ви ще люди? Чи живі істоти?
Ви ж зовсім розучились говорити...
Бо є фейсбук... І є якась робота...
Як ви змогли погодитись так жити?..

Кругом над міру... Вічно через край...
Один над одним стільки вихвалялись, –
Так не буває вічно. Це не рай.
Це вже біда... це вже давно догрались...

Українка

Ти – герой! Патріот! Українець!
А на кого лишаєш мене?..
І хоч син твій – земляк, не чужинець,
Йому тата ніхто не верне...

І коли ти впадеш десь на полі
Стятий лезом чужої війни, –
Ти стискатимеш прапор в долонях...
Та спитають про тата сини...

Я не зможу їм розказати
Як не матиму права на біль...
Як не матиму права ридати,
Коли в серці розсипано сіль...

Коли серце розділено навпіл:
Половина лишиться з дітьми,
А пів серця піде воювати, –
Бо спитають про тата сини.

Мені хочеться бути слабкою...
Мені хочеться бути жінкою...
Але Бог створив не такою –
Він створив мене Українкою.

І спокою в серці не буде
Поки кулі вриваються в груди...
І хочеться вголос кричати,
Як лишаються в полі хлоп'ята...

Я щоночі молюся Богу
Щоб не мерзли солдатам ноги...
І плаче з ікони Мати...
Батьківщину не обирати...

Скінчилось літо

Скінчилось літо, настала осінь...
Туман клаптями, на вікнах роси...
Птахи поволі летять у вирій...
Не хочу літа, я хочу миру...

В повітрі холод... Прозоре небо...
Тепла нестало... Та вже й не треба...
Повзуть поволі хмари патлаті...
Нестало брата... І тихо в хаті...

Край столу батько опустить очі...
Не хочу літа — я миру хочу...
Зігнулась хата — зчорніла наче...
Туди не піду — там мати плаче...

Мовчить і плаче... Як далі жити?..
Нестало брата — він братом вбитий...
Трава пожухла... На купах листя...
Пропахло димом повітря чисте

Розкажіть мені про війну

Розкажіть мені про війну.
Як там у вас? Ще стріляють?..
В нас пів села у диму –
То купи сміття догорають...

То господині знову
У дворах своїх порядкують...
Вже ніде не чути і слова,
Що десь там вороги лютують...

Вже по трохи й вірус здається...
Літо йде, колосяться трави...
А десь там – ворогам не йметься,
І над кимось знолву розправа...

Але більшість того не знає,
Бо ж як не вихідний, то свято...
Розкажіть, що війна триває,
Що сьогодні комусь вмирати!..

Розкажіть що чийогось сина
Від сьогодні нема на світі!..
Що в якомусь домі дитині
Довелося осиротіти...

Бо ж не знають того... не чують...
Їм ніхто про те не говорить...
Наче картами , факти тасують...
Їм зручніше себе упокорить...

Як далеку, страшну таїну,
Наче те, чого не існує
Нам, чомусь, мовчать про війну...
А ворог все далі крокує...

Навчитись не чекати співчуття.

Навчитись не чекати співчуття.
Це, власне все, що маємо зробити...
Такий вже час... таке вже в нас життя,-
Ніхто не піднесе води попиту...

Навчитись не чекати слухачів,
Зібрати сльози й вилити у воду...
Вже так багато шукачів і циркачів,
Себе не витрачайте на догоду...

Навчитись жити не чекаючи підтримки...
Замкнути душу, щоб болота не нанесли...
Надії, часом, розтоптат в личинках,
Щоб мріями в лиху годину не воскресли...

Годинник цокає і ми не молодієм...
Самообман – то розкіш завелика...
І раз за разом відкладаєм мрії...
Болить на серці слід від черевика...

Коли життя міняє траєкторію

Коли життя міняє траєкторію
То час іде... не може не іти...
Не кожна наша мить ввійде в історію,
Не кожен крок залишить десь сліди...

Не кожен із зустрічних стане другом..
Не боїмося більше ідіотів...
І вкотре хай зашкалює напруга,
Та всіх не перебити патріотів..

Марії було тільки вісімнадцять.
Устим був трохи старший. Двадцять два.
По вулицях палали вже багаття...
З трибуни ще доносились слова...

Марію з дому не пускала мати..
А Київ вже по трохи закипав...
-Чого тобі там кожен день стояти?
Чи, може, вам за це хтось грошей дав?

Чи може вам і справді десь приснилось
Що ви чогось доб'єтесь отак?
Об скелі влади й не такі розбились...
Не страшно що прищемлять вам хвоста?

- Життя свого мені не шкода, мамо,
Кому потрібне щастя у ярмі?
І що з того, що нас поб'ють кийками?
Ми вже не змовчим! Ми вже не німі!

Я знаю, ти все віриш у систему,
Ти вмієш в ній крутитись. В тому й суть,
Що час настав не оминати temu.
З дивану нам свободу не здобуть!

-Маріє! Не тобі мене судити!
Ти не дивилась голоду в лице!
Не мучилась питанням : що зварити
Вечерять дітям... Я віддала все...

Я все життя тягнула з себе жили
Щоб вам жилося краще ніж мені...
І що тепер? І чим ви відплатили?
Ідеш?., іди!. Знайдеш мене в труні!..

І з криком мати зачинила двері
Й спиною притулилася до них...
-Вона, Устиме, як завжди, в своїй манері...
Боїться покидати стін зручних...

Не стала й слухати... не хоче розуміти
За що ми стоїм не перший день...
Для неї це дурня, і ми – ще діти,
Які зібралися щоб покричать пісень...

-Це має сенс, Маріє, ти це знаєш.
Це знаю я і тисячі навкруг...
І нас ніколи не переконаєш
Що воля їм, а нам лиш тільки плуг...

Хай наші предки – кріпаки і гречкосії,
Ніхто нам не встановить волі меж!
Здолати злодіїв нам все ще стане сили, –
Герої Крут – то наші предки теж!

-Так, так, Устиме, я усе це знаю
Та мамині слова мов гострий ніж...
Дивись туди, – щось наче назріває...
Ходім до наших! - Так, ходім скоріш...

Горіли шини... В небі чорний дим
Збивався в хмари і врізався в душі...
В юрбі втікаючій кудись пропав Устим...
Убиті падали на землю, наче груші...

Марію і таких же як вона
Ховав Михайлівський Золотоверхий...
Ховав від лиха...ні, це не війна...
Це раптом звідкись виринуло пекло...

Криваві смуги до порога храму
Бруднили сніг, як совісті скелет...
У стінах цих, без попередніх храмів
Створили люди власний лазарет...

Під стінами залиті кров'ю ноші
Розрізали життя на «до» і «після»...
Від сліз і диму виїдало очі
І «Слава Україні» як остання пісня...

Марія перев'язувала рани
І тихо шепотіла «Отче Наш»...
Свідомість плугалась, немов в тумані
І все навколо – божевільний ералаш...

Устиму щось ударило у спину
І стало важко дихати чомусь...
Він раптом пригадав свою родину
І зупинився на шляху комусь...

Упав на землю... спробував піднятись...
Хтось черевиками пробіг по пальцях...
Усі біжать... всі пробують сховатись...
Танцюють кулі в божевільних танцях...

У церкву знову внесли чоловіка,
На вигляд він ще зовсім молодий...
Знадвору чути постріли і крики...
Це був Устим... холодний і блідий...

-Та що ж це робиться? Чому вони стріляють?
Ми ж не злочинці! Ми – не вороги!
Убитий знов? – Марію захитало...
-Устію?.. Ти?., та як є це? Не йди!!

Весь Київ став немов роздерта рана...
В людей зсередини змінилось щось навік
Героїв душі піднялись туманом...
Цей лютий багатьом серця обпік...

Горять свічки... снопами в'януть квіти...
І душу рве на клапті «плине кача»...
Сидить розпатлана Марія на граніті
Тримає фото і тихенько плаче...

-Устиме, любий, як же тяжко
знати
Що більше ти за руку не візьмеш...
Усе що можу – фото обійняти...
Ти відгорів... а я зосталась все ж...

Кого спитати – як же далі жити?
І як без тебе у майбутнє йти?..
Хто відповідь – за що тебе убито?..
Де взяти сили щоб цей біль нести?..

І плине кача... догорають свічі...
І час іде... і в пам'яті тавро...
Чи зможемо ми глянуть дітям в вічі
Й зробити вигляд що нічого не було?.

Ніколи не кажіть що ідеали
Сплюндровані й затоптані в багні!..
Згадайте, що тоді ми відстояли!..
Ми вже не змовчим, ми вже не німі!!...

Хліб

На смітнику, за старим вокзалом
Дерев'яний ящик лежав...
В тому ящику билося серце...
Там хлопчик малий ночував...

Серце билося тихо-тихо...
А на соннім личку тривога...
Обернеться добром, чи лихом
Його життєва дорога?..

Прокинувся він від спраги...
А сонце вже високо в небі...
Чи стане йому наснаги
Здобути хліба для себе?..

Обійняла маленьке тіло
Прохолода вітру весняного...
А дитині так сильно хотілось
Хоч шматочок хліба духмяного...

Хоч шматочок хліба... Хоч кришку...
Бо ж учора не їв нічого...
Лиш гнилих помідорів трішки,
Що знайшов біля ящика свого...

Він ішов по базарі неквапом...
Непотрібний нікому в світі...
А їсти хотілося страшно...
А кругом лише ситі діти...

А в дітей тих і тато, і мама...
І солодкі цукерки за щоками...
І серце хлопчика плакало,
Покалічене долі уроками...

Побачив прилавок із написом:
«НАЙСВІЖІШІ ВИРОБИ З ТІСТА»
І серед базарного галасу
Він чув лише слово «...їсти...»

Підійшов до прилавку ближче,
До хліба потяглася рука...
І наче грім пролунало:
«Тримайте злодійчука!!!»

Схопив булку малий і подався...
Куди небудь... Туди... У світ...
Щоб не наздогнали, боявся –
Віднімуть найдорожче: – Хліб...

Він і не зчувся навіть
Як вибіг аж на шосе...
Він не думав про те... він марив...
Він знав лиш що ХЛІБ несе...

Заскрипіли гальма... Та невчасно.
Під колесами вже лежав
Той маленький хлопчик нещасний
І за що загинув – не знав...

І хліба йому вже не треба...
І волосся злиплося в крові...
І дивилися десь у небо
Оченята його волошкові...

І з поглядом тим у вічність
Відлітала його душа...
Така вже різноманітність
Земного життя... А жаль...

Розім'яло булку колесами
І змісило той хліб із кров'ю...
Відлетіло життя за веснами
Не зігріте земною любов'ю...

Той кривавий хліб на асфальті
Є основою цього світу...
Та це знає людей не багато...
Лиш голодні, знедолені діти...

Заробітчанка

Спокійна рішучість і втома...
І сама в собі полонянка...
Працювати щодня до оскоми
Звикла жінка – заробітчанка...

Звикла посмішкою зустрічати
Керівництво й колег по роботі...
І вночі у подушку кричати...
І губитися в круговороті...

Десь поділося слово «хочу»...
Звідкись взялося слово «мушу»...
Дуже довгими стали ночі...
Обморожені стали душі...

Часом гонор в людині грає,
Часом вдома їй не сидиться...
Але часто сім'ю лишає
Щоб у очі біді не дивиться...

Їхне серце удома ночує
Пролітаючи меридіани.,
Їхній біль ніхто не почує...
Повертайтеся, заробітчани...

Покоління

Моє покоління – сліпе і не зряче...
І чорне... І темне... І майже осяче...
Моє покоління неначе заснуло:
Кричала, ридала – воно не почуло...
Страждала, вмирала – воно реготало...
На землю упала – ногами топтало...

Я вилила сльози... Я витрясла грози...
Мене вже не візьмуть лихії морози...
Мене вже не зігне скривавлений вітер...
Для когось я вмерла... Для когось я лідер
Для когось мене не існує давно...
Для когось життя – це безбарвне кіно...

Я знаю що було... Я знаю що буде...
Я знаю що знають і думають люди...
Бо думають люди одне і те саме...
А я не така... А мене вже не стало...

Я не належу до людей...
А до богів мені далеко...
Я – лиш погаслий Прометей...
Колись поранений лелека...

Мене збуджує запах попелу...
Мене зваблює смак вогню,
Й іскри погляду Мефістофеля...
Я належу тепер йому...

Я давно собі не належу...
Я у людях... Я – для людей
Що у щасті мене обмежили...
Що забули навек мене...

Я кохаю того, хто зрадив...
Я молюся за того, хто вбив...
Я цілую нікчемну гадину...
Мене гріють потоки злив...

Мені вірші читає обманений...
Мені пісню співає забутий...
Мені казку розказує зраджений...
Мене любить – ніким не почутий...

Все це – він... Все це – хтось... Все це ти..
Ти по світі йдеш і не знаєш,
Що коли дарма розцвісти,
То так само дарма і вмираєш...

В кутку, на базарі сидів інвалід

В кутку, на базарі, сидів інвалід...
В очах його тіні від горя і бід...
Під ним замість ніг – інвалідний візок,
В бляшанці – немає й на хліба кусок...

В руках її держить, і руки тремтять, –
Як тяжко ту мідну бляшанку тримать...
Як тяжко ту мізерну милість просити...
Та що, як без неї – нема за що й жити?..

Приїде додому і біль у очах
Замінить німий і затурканий страх:
А що як на завтра не вистачить хліба?...
Сестричка до школи напевно не піде...

Не піде... бо нічого взяти з собою...
І сповнився погляд тяжкою журбою...
Стиснув кулаки, що аж пальці затерпили
І знову так сильно захтілося вмерти...

Так тяжко відчути свою безпорадність...
Щезає надія на щастя... На радість...

Над містом великим день догорав,
А той чоловік гостру бритву узяв...
І рухом одним по венах черкнув...
І з ночі приходом – навки заснув...

В очах промайнуло усеньке життя:
І те, як він був іще зовсім дитя...
І юність його, і найперше кохання...
І те, як ступав по асфальту востаннє...

І от залишилась сестричка одна...
Обличчя її – наче біла стіна...
В очах її тільки печаль і самотність...
В душі – невимовна за братом скорбота...

Куди їй іти і для кого їй жити?..
Навіщо по білому світі ходити?..
Навіщо потрібна вона – сирота?..
І б'ється у грудях страшна самота...

Немає що їсти. Немає де жити.
Немає кому її душу любити.
Та до тіла її є охочих багато...
І цим вона зважилась хліб заробляти...

І вийшло на трасу доросле дитя...
Нове почалося в дівчини життя...
Готелі, вечірки, багаті мужчини, –
Здавалось не буде для сліз вже причини...

Та знов в її небі грім пролунав:
Діагноз, як вирок, лікар назвав...
І значиться безліч горя і бід
Лиш словом одним... і слово це – СНІД.

Земля із-під ніг кудись попливла...
І від різних думок – болить голова...
І не знає вона куди йти і як жити...
І ніхто вже не хоче її полюбити...

Нікому вона не потрібна тепер.
І згадалося їй те, як батько помер...
І те, як без мами залишились вдвох...
І день, коли брата забрав собі Бог...

Захтілось до них – до мами, до тата..
До болю захтілось побачити брата..
Сонце за південь уже закотилось
На землю із даху вона подивилась...

Дивилась на місто – на рай із цементу...
Були у житті і хороші моменти...
Та знає вона що назад на вернутись...
Захтілось про все як найшвидше забутись...

Затримала подих вона на хвилинку
Й ступила із даху чужого будинку...
Асфальт наближався до самих очей
А з ним і володарка чорних ночей

Дано ім'я цій володарці – смерть.
Вона зупиняє життя круговерть
І того до себе вона пригортає
У битві за кого життя відступає...

Й на цей раз життя відступило, безсиле...
Й закінчилось тим, що зветься могила...

Минає знову рік

Минає знову рік
і вже кінець століття...
Який короткий вік
земного довголіття...

Який нікчемний світ,
де править чорна зрада,
Де чорний вишні цвіт
і чорні зорепади...

І сонце почорніло
від бруду людських душ,
і серце заболіло,
де злості чорний вуж
ізвив собі гніздо...

і небо стало чорне...
І біль під ним... І страх
Людей до себе горне...
Добро зітліло в прах...

І люди почорніли –
Земля під ними плаче...
Своїх братів убили
І подуріли наче...

Гей, люди, схаменіться!
Усі ж ми божі діти!
Якщо себе не шкода,
То пожалійте...квіти...

Хоч квіти пожалійте,
За їх святу красу.
І пташку, що співає
На яблуні в саду...

І вітер, що вітає
Весну молоду...
Лелеченьку над хатою
Пожалійте, люди,

Бо краси такої
Більше вже не буде.
Бо ніщо на світі
Не вродиться двічі.

Сором буде глянуть
Своїм дітям ввічі...
Сором буде глянуть,
Соромно й сказати

Що колись калина
Цвіла біля хати...
Що колись колядки
На Різдво співали...
Та і весну красну
Співом зустрічали...

Що красою діти
Квітчали могили...
А тепер – в каміння
Предків заточили...
А тепер гадаєм

Про творіння світу,
Й бездумно вбиваєм
Веснянії квіти...

Не замислюючись навіть
«А що далі буде?»
Ми вбиваєм свою матір...
Схаменіться ж, люди!!!

Я спалю всі мости

Я спалю всі мости. Я переступлю попіл.
Мое життя належить лиш мені.
Хай висоті польоту заздрить сокіл,
Бо я не згодна жити у п'їтьмі.

Я викину сміття. Я спалю увесь мотлох.
Пора повіривати бур'яни.
Вогню! Вогню! Хай дзвони б'ють на сполдох!
Хай іскри досягнуть височини!!..

*Моя історія – вона лише моя,
її, можливо, трохи забагато.
Не осудіть. Без віршів я – не я,
Без них вже не захочеться літати.*

Лицеміри

Я вітаю вас: ми – лицеміри!
Ми усі один одному друзі.
Ми ходимо в церкву без віри
Й помічаєм коли «по заслuzі»

Але краще вже так, ніж прозріння.
Ніж побачити підлість в людині..
Ніж байдужість без краю, без міри
Ніж очікувать лезо у спині..

Але краще вже радість в обличчя,
А сльози й печаль – на потім..
І змиритися з цим протиріччям..
І біль відпускати з потом..

Ми усі лицеміри, так треба.
Ми всього лиш навчилися жити
Не чекаючи дива від неба..
То ж чи варто за це судити?..

Мені не треба ваше спілкування

Мені не треба ваше спілкування.
І співчуття свої собі залиште.
У кожному житті своє страждання...
Мені не треба слів – я хочу тиші...

Я відмовляюсь розуміти суєту
Якою ви натішитись не в змозі...
Я поважаю щирість й простоту.
Пробачте, але нам не по дорозі...

Я вам не вірю – ви якісь пусті...
Розмови ваші – вод переливання...
Вам тяжко жити в вашій суєті –
У кожному житті своє страждання...

Ви хамство випхали чомусь на п'єдестал
Вас хтось переконав у його силі...
А я за тишу підйму бокал...
Мені цей пафос ваш не стане милий...

Я щоб не чути вас – затулю душу.
Мені не треба ваше спілкування.
Вам співчувати і не хочу, і не мушу –
У кожному житті своє страждання...

Живіть

Моя дитина, це – лише моя.
І я не буду викладати фото.
Мій дім – він мій. І в нім – моя сім'я!
Він не для втіхи гавам чорноротим.

Фейсбук – це добре. Зайвий популізм.
Не все на світі треба дарувати...
Самореклама – дивний мазохізм:
Своїм життям чужинців розважати...

Закрийте очі й осені вдихніть
На повні груди терпку прохолоду...
Хай запах кави закарбує мить
У пам'яті...До біса їхню моду...

Ви покладіть за щоки шашличок
І, замість фоткати, запийте холодненьким.
Біля вогню приляжте на бочок
І слухайте як він тріщить тихенько...

Життя іде... Біжить, як молоде...
Кудись летить... Туди – де нас не буде...
Не гайте час на фото про дітей...
Живіть тепер, бо потім їх не буде...

Колись було – колись ви були люди

Колись було, – колись ви були люди...
А може й ні... То тільки зовні так...
І щирості що вмерла – вже не буде...
І кожен лиш до критики мастак...

І кожен вірить – правда лиш у нього,
І кожен з вас – він кращий від усіх...
Грошей багато, а душа убога...
Нещира посмішка у вас... Несправжній сміх...

Я вам сумління сіяла словами,
Та не росло на камені, хоч плач...
Добра росточки виотпані вами,
І совість ваша – бідний попихач...

Я промовчу. Не через те, що пусто,
Не через те, що нічого сказати,
А лиш тому, що пересохло русло
Душі моєї... То велика втрата...

Я вам не вірю

Я вам не вірю – ви мені чужі...
Я вас не бачу – ви занадто темні...
Я вас не чую – ви якісь німі...
І кожна посмішка для вас – даремна...

Я вам не конкурентка – я чужа.
Я легко встою на краю ножа,
А вам і по землі ходити важко...
Та ви й не люди, – ви малі комашки...

Мені вже не важлива ваша мода,
У мене є щось краще, – є свобода!
Я бачила цю вашу суєту, –
Підносите її немов святу...

Себе чомусь вам дуже забагато,
Нудьга з'їдає вас, і ви безсилі...
Всі хочуть взяти, і ніхто – віддати...
Нещасні, наче ангели безкрилі..

Я вам не конкурентка – я жива!
Ніхто не кращий. Всі ми просто різні..
Лишіть собі всі в'їдливі слова!
Ви знову завдаєте ран наскрізних...

Залиште це. Я вам не по зубам.
Ваш світ давно в багні напів промоклий...
Віддайте шану і сусідам , і судам,
Й моліться далі образам поживклим...

Не варто

Ну хто ж на вулиці знімає черевики,
Коли приходить в гості в чужий дім?..
Зверни увагу – люди всі безликі,
А ти відкрила серце навстіж їм...

А ти від них чекала допомоги,
Але твої питання не на часі..
Їм не цікаві твої змерзлі ноги, –
Для них важливі лише їх прикраси...

Так смішно, як до сонця тягнуть жмені,
Самі ж живуть із зігнутими спинами..
Коли від товщини його кишені
Залежить її відстань між колінами...

Так сумно, коли бачиш їхні очі,
А в тих очах – нічого, тільки пліснява..
Робить добро не вміють і не хочуть
Не люди, а людці – тупі й корисливі..

Так гірко посміхатись їхнім душам
І бачити які вони пусті, до крику..
Пора горіти крилам, тліти віршам..
Не варто скрізь знімати черевики...

Я так живу

Я так живу – не плачу й не клянусь.
Я вдень живу... і ночі не боюсь...
Я знаю час, коли потрібно мовить,
І час, якому шкода і пів слова...

Я знаю мить, коли дихнути важко...
І мить, коли злітаю, наче пташка...
Коли весна – я сію й жду дощу...
Як осінь – лист змітаю і ношу...

І так завжди... потроху кожен рік
Живу собі... і вже згубила лік
Тим дням... Моїм хвилинам, котрі знали
Чого колись моя душа бажала...

Колись бажала... потім звикла жити,
Чогось чекати і когось любити...
Дрімати звикла, мовчки крила знявши...
Спинила битву, просто зброю склавши...

Я не люблю людей. За що любити?
На душах бруд засох, що не відмити.
У їх очах на дні жорстокість тліє,
В серцях – байдужість діркою чорніє...

Одні слова... Улесливі, розкішні...
Бувають в них немов би квіти пишні...
Лиш в квітів тих давно гниле коріння...
Сховалось в пелюстках страшне каміння..

Я так живу – не хвалюсь, не клянусь.
Дивлюсь у небо й Господу молюсь
Щоб сили дав і далі просто жити..
Навчив чекати і навчив любити...

Я знаю час, коли немає волі...
Коли згинаються коліна кволі...
Коли душа вже не кричить – мовчить...
А серце спить... мов хворе... мов вмирає.

Закрию очі і мовчу... чекаю...
До болю і покірності звикаю...
І тихо так... і зовсім не боюсь...
Живу собі... не плачу й не клянусь...

Дзеркало

Тобі мої слова не до вподоби?
Тоді пройди повз мене і не руш...
Бо я писатиму... Бо ще до слів жадоба
У мене є...і я сказати мушу.

Що час не мій, не ваш, – він просто є.
І ти у ньому, – світлий ти, чи темний...
Що все мине... і ваше, і моє...
Мине вся суть... мине усе даремне...

Мої слова – лише мої. Не слухай.
Не злись, коли не можеш зрозуміти...
То мій вогонь... ти краще свій роздмухай.
Краси бажаєш – вчись садити квіти...

Бажаєш правди – перестань брехати.
Бажаєш вірності – собаку заведи.
Шукаєш миру – не шукай відплати.
Судить бажаєш – дзеркало купи.

Ви фальшиві

Я не вірю вам – ви фальшиві.
Ви налякані своїм страхом.
Ви зневірені своїм дивом
І зруйновані своїм крахом...

Заховали себе в обгортки,
Згодували собі образу,
Побрехенькам своїм повірили
Й задавили в собі відразу...

Підстригаєте свої крила,
Бо важливо що люди скажуть..
Я не вірю вам – ви фальшиві.
Ви – полова, що в землю ляже.

Свої марення ви віншуєте,
З своїм дзеркалом покохалися.
Лиш свободи ви не відчуєте, –
Вам надія пуста дісталася...

Ви самотності уникаєте
Бо себе ви чомусь не любите..
Чи соромитесь, не довіряєте
І свою ідентичність губите...

І творити щось – ви лінуєтесь.
І слова ваші – геть червиві...
Наче вічно жити готуєтесь...
Я не вірю вам. Ви фальшиві.

Не та

Зима штовхає в плечі старість...
Розчарування... суєта...
Минає сум, минає радість...
І ви – не ті, і я – не та...

Зима вступила в бій... цей бій її останній...
Весна іще слабка – упала і мовчить...
Старіють не вночі, – старіють на світанні,
В ту мить, коли відчуєш – душа вже не горить

Зима пролазить в душі, морозом б'є у спину..
В людей схололи очі, збайдужіли серця...
Любіть в собі себе!., любіть в собі дитину..
Бо засніжать роки зимою без кінця...

І знову заметіль... і знову снігопади...
Ви просто захолили десь глибоко в душі..
Я з вами помовчу... нема для вас розради...
Світанок ріже груди об крижані ножі...

Весна іще жива, десь глибоко під снігом...
Вона ще заспіває, коли розтане сніг...
Та ви уже не ті.. за вас я в бій не підую...
І я уже не та – я лиш беру розбіг...

Уроки

Я вас сьогодні бачити не хочу.
Я вам не вірю. Ви мені чужі.
Не хочу бачити порожні ваші очі,
І слів не чути гострих, як ножі...

Я вас зустріну завтра, привітаюсь
І знову буде все як і завжди...
Та не сьогодні. Ні, я не ховаюсь, –
Це я так вас ховаю від біди!

Не хочу вас образити сьогодні.
Не хочу навіть настрої зіпсувати...
Мої думки – то лиш моя безодня...
Комусь потрібно йти... Комусь стоять...

Комусь потрібно вірити у диво,
А хтось усе це бачив, і не раз...
І хтось напише рівно, а хтось – криво...
А хтось перо узяв лиш напоказ...

Та все це потім. Завтра. Не сьогодні.
Сьогодні каву п'ю... Без вас... І кіт мурчить
Сьогодні тихо п'ю свою безодню...
І кожен сам свої уроки вчить...

Сьогодні хочу з вами говорити

Сьогодні хочу з вами говорити...
Я принесла з собою жменю сліз.
Якщо їх в добру землю посадити,
То ви росте казковий, дивний ліс...

У тому лісі лиш міцні дерева,
Інакше вже ніяк – на них лежить
Шматок великий зоряного неба...
Й маленька мрія поміж трав біжить...

Вона недавно зовсім народилась,
Ще мокра з материнської сльози
Й втекла у ліс... То я не додивилась...
Не місце для маленьких ті ліси...

У тому лісі легко заблукати,
Там завжди ніч, в якій ніхто не спить...
Там кожен кущик має що сказати...
Та ранок тихо знов переболить...

Сьогодні хочу говорити з вами.
Я принесла лиш серце у руці...
Лиш не кладіть його, прошу, до ями, –
Воно вже більш не пустить корінці...

Зваблива сила самоти

Зваблива сила самоти
Торкається струни дзвінкої..
Я прагну тої висоти,
Того холодного спокОю...

Я маю право на свою самотність.
Я в ній своя, і в ній моє перо...
Я завжди ваша, й нічия водночас,
Для вас є надважким моє ядро...

Я маю право з вами не дружити..
Ви затісні... Мене вам не вмістять...
І кожен сам вирішує як жити...
А небо сильне, – зможе прихистить...

Можливо моє слово заслабке,
Можливо зброя з нього нікудишня...
Та ваша битва – діло не моє.
Ми всі зітлієм, як трава торішня...

Можливо мої руки ще невмілі...
Та я навчусь. Я попри все, расту
Я завжди з вами – в слові і на ділі.
Лишень не відбирайте самоту.

Втеча

Сонце тільки пригріло плечі, –
Я вже знов спланувала втечу...

Ні, мене не садили в клітку, –
То лиш манять знов заробітки...

То лиш знову потрібні гроші,
Що тікають із рук , наче воші...

То лиш знов наближається свято
І купити щось треба до хати...

І у когось короткий рукавчик,
І так хочеться здобний калачик,

І потрібна нова кофтина,
Й на гурток записалась дитина,

Вже весна і купити б насіння...
А в руках наче є ще уміння,

А в душі наче є іще сили
І ноги не все ще сходили...

А за морем – то платять більше,
Але там не напишеш вірші...

Але там ти віриш у себе,
А вдома – лиш тільки небо...

Там ти сильний спеціаліст,
Тут – замріяний оптиміст...

Більше хліба, хоча й з гірчинкою,
Чи удома, але з торбинкою..

Бігти в колі рудою білкою,
Чи радіти у квітах гілкою...

Цілувати дитячі долоні,
Чи привезти вже сиві скроні...

Що ж робити: літати між хмар,
Чи долонями вибрати жар?..

Маски

В звичайнісінькій шафі
Де одяг і праски
Лежать звичайнісінькі маски...
І кожного дня
Вибираєм наступну
Колись оборонну, колись неприступну...
Колись добродушну, колись відчайдушну
А колись – бузково – весняну...
Вибираємо маску під колір футболки
Ховаєм під неї розбиті осколки –
Невбережених душ порцеляну...
Перестали боятись
Кимось іншим здаватись –
Така вже настала епоха...
Коли сумно – радієм, не завжди розумієм
Як востаєм у маски по трохи...
Не завжди розрізняєм,
Чи живем, чи вмираєм –
Чи вже маски намордником стали...
І чогось все чекаєм, все частіш замовкаєм...
Порцеляну у пил затоптали...

Сьогодні повернулася пуста

Сьогодні повернулася пуста...
Та хто ж повірить леді із заліза?..
Сама собі я напишу листа,
Листів тих вже зібралася валіза...

Порожня, наче дзвін, в забутій церкві...
Неначе ще дзвінка, але німа...
То люди: ще живі та, наче, мертві
Зуміли випити мене до дна...

Усі такі яскраві... Та фальшиві...
Усі усміхнені... Та в кожному свій біль..
Мов безперервна тінь в ретроспектив
І тільки люди... Люди звідусіль...

Мене сьогодні мало... Спорожніла...
Мінливі хмари небо стережуть...
За що ж ви, люди?... Якось звечоріло...
А завтра знову день... І знову в путь...

Я є ніщо у всесвіті подій

Я є ніщо у всесвіті подій...

Це все було багато раз до мене...
Мільйонний раз скидає одяг змій,
Мільйон доріг прямують в безіменне...

Якби хоч раз відчуті і завмерти
І відчуття залишити в собі...
Щоб не дозволить суєті його розтерти
На порох, і розвіяти в юрбі...

Та все мине, як, знов, минає літо...
І я мину, як пил після дощу...
Обсипляться слова вишневим цвітом...
Чи ж я собі цю суєту прощу?..

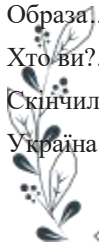
Чи я прощу собі цю втрату часу
На вас, на те, що, майже, відбуло?..
Якби хоч трошки щастя для запасу,
Хоч трошки літа, що не відцвіло...

Зміст

З глибини	4
Не судить мого батька строго.....	6
Не сенсація.....	8
Прощення.....	10
Шовковиця.....	11
Гортензія.....	12
Рожева мальва марила селом.....	13
Минаєм ми.....	14
Слова.....	16
Не вірю.....	17
Не бійтеся.....	18
Думки.....	19
Моя осінь.....	20
Переболить.....	22
Квіткові заповіді.....	23
Жити.....	24
Я кидаю у вогонь вірші.....	25
Вірити.....	26
Я все спішу.....	27
Натхнення.....	28
Черевички.....	30
Самотність.....	32
Стань скульптором.....	33
Перо.....	34
Людина.....	36
Пам'ятайте.....	37
Гітара.....	38
Поетам села Сальник.....	40

Як же ж хочеться літа!.....	41
Хай би вже зацвів отой бузок.....	42
Мавка.....	43
Не здібнішати б в суєті оцій.....	47
Шкіра.....	48
Трохи фаршу.....	49
Свобода.....	50
А завтра – літо.....	51
Навчіть мене читати між рядками.....	52
Піти б до лісу.....	53
Я хочу більше змісту, більше шалу.....	54
Художникам.....	55
Я не буду такою, як всі.....	56
Жаба.....	57
Думки у палаті.....	58
Я вас прощаю.....	60
Час.....	61
Доля.....	62
Диваки.....	65
Лісова драма.....	66
Я заплету колосся у волосся.....	67
Хай буде дощ.....	68
Пустоцвіт.....	70
Стало мало між людьми людей.....	72
Хронічна втома.....	73
Образі.....	74
Хто ви?.....	76
Скінчилось літо.....	77
Україна.....	78

Коли життя міняє траєкторію.....	80
Хліб.....	85
Заробітчанка.....	88
Покоління.....	89
В кутку, на базарі сидів інвалід.....	91
Минає знову рік.....	94
Лицеїри.....	98
Мені не треба ваше спілкування.....	99
Живіть.....	100
Колись було – колись ви були люди.....	101
Я вам не вірю.....	102
Не варто.....	103
Я так живу.....	104
Дзеркало.....	106
Ви фальшиві.....	107
Не та.....	108
Уроки.....	109
Сьогодні хочу з вами говорити.....	110
Зваблива сила самоти.....	111
Втеча.....	112
Сьогодні повернулася пуста.....	114

Літературно-художнє видання

ЗУБКО Алла Василівна

КОРІННЯ ДУШІ МОЄЇ

Дизайн обложки **Анна Собко**
Верстка **Надія Смерніцька**

Здано до складання 28.07.2021 р. Підписано до друку____.____.2021 р.
Формат 60x84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Друк різнографічний. Ум. друк. арк.____.
Зам.____. Тираж____прим.

ПрАТ «Вінницька обласна друкарня»
Реєстр. свідоцтво ДК № 4971 від 31.08.2015 р.

21100, м. Вінниця, вул. Київська, 4.
Тел. (0432) 67-10-53, 67-10-54
E-mail: VOD2000@i.ua